

I. DISPOSICIONS GENERALS

MINISTERI D'EDUCACIÓ, CULTURA I ESPORT

8137 *Reial decret 591/2014, d'11 de juliol, pel qual es regulen els procediments administratius relatius al reconeixement de la compensació dels costos d'escolarització que preveu l'apartat 4 de la disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació.*

La Llei orgànica 8/2013, de 9 de desembre, per a la millora de la qualitat educativa, va afegir una nova disposició addicional trenta-vuitena a la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, denominada «Llengua castellana, llengües cooficials i llengües que gaudeixin de protecció legal». Aquesta disposició addicional estableix l'obligació, per part de les administracions educatives, de garantir el dret de l'alumnat a rebre els ensenyaments en castellà i en les altres llengües cooficials en els seus respectius territoris, de manera que en finalitzar l'educació bàsica tots els alumnes i les alumnes han de comprendre i expressar-se, de forma oral i per escrit, en la llengua castellana i, si s'escau, en la llengua cooficial corresponent.

A les comunitats autònomes que tinguin, juntament amb el castellà, una altra llengua oficial d'acord amb els seus estatuts, o, en el cas de la Comunitat Foral de Navarra, amb el que estableix la Llei orgànica 13/1982, de 10 d'agost, de reintegració i millorament del règim foral de Navarra, la disposició addicional trenta-vuitena indicada exigeix a les administracions educatives garantir el dret de l'alumnat a rebre els ensenyaments en totes dues llengües oficials. Tant l'assignatura de llengua castellana i literatura com la de llengua cooficial i literatura s'han d'impartir en les llengües corresponents.

La disposició addicional ofereix dues alternatives a les administracions educatives per garantir aquest dret. D'una banda, les administracions educatives tenen la possibilitat de dissenyar i implantar sistemes en els quals es garanteixi la impartició d'assignatures no lingüístiques integrant la llengua castellana i la llengua cooficial a cadascun dels cicles i cursos de les etapes obligatòries, de manera que es procuri que l'alumnat domini les dues llengües oficials, i sense perjudici de la possibilitat d'incloure-hi llengües estrangeres. En aquest cas, les administracions educatives han de determinar la proporció raonable de la llengua castellana i la llengua cooficial, i ho poden fer de manera heterogènia en el seu territori, atenent les circumstàncies concurrents.

D'altra banda, les administracions educatives poden establir sistemes en els quals les assignatures no lingüístiques s'imparteixin exclusivament en la llengua cooficial, sempre que hi hagi oferta alternativa d'ensenyament sostinguda amb fons públics en què s'utilitzi la llengua castellana com a llengua vehicular en una proporció raonable. Els pares o els tutors legals tenen dret que els seus fills o pupils rebin ensenyament en castellà en aquestes condicions, dins del marc de la programació educativa. Si la programació anual de l'administració educativa competent no garanteix una oferta docent raonable sostinguda amb fons públics en la qual el castellà s'utilitzi com a llengua vehicular, el Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, prèvia comprovació d'aquesta situació, ha d'assumir íntegrament, a compte de l'administració educativa corresponent, les despeses efectives d'escolarització d'aquest alumnat en centres privats en els quals hi hagi aquesta oferta amb les condicions i el procediment que es determini per reglament, despeses que ha de fer repercutir en l'administració educativa esmentada. Correspon al Ministeri d'Educació, Cultura i Esport la comprovació del supòsit de fet que determina el naixement de l'obligació financera, a través d'un procediment iniciat a instància de l'interessat, instruït per l'Alta Inspecció d'Educació i en el qual s'ha de donar audiència a l'administració educativa afectada.

L'obligació financera del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport té caràcter excepcional i s'extingeix amb l'adopció per l'administració educativa competent de mesures adequades per garantir els drets lingüístics individuals de l'alumnat.

L'esmentada Llei orgànica 8/2013, de 9 de desembre, també va afegir un nou apartat 3 a la disposició addicional vuitena de la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes, que estableix la manera de portar a terme la repercussió a les comunitats autònomes corresponents de les despeses d'escolarització de l'alumnat en centres privats en els quals hi hagi oferta d'ensenyament en la qual el castellà s'utilitzi com a llengua vehicular, com indica la disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, per a la qual cosa l'Estat pot deduir o retenir, dels imports satisfets per tots els recursos dels règims de finançament de les comunitats autònomes, l'import de les despeses d'escolarització en centres privats assumits pel Ministeri d'Educació, Cultura i Esport a compte de les comunitats autònomes.

La doctrina del Tribunal Constitucional sobre l'ús de les llengües oficials en l'ensenyament es recull en diverses sentències, entre les quals destaquen les següents: STC 6/1982, STC 87/1983, STC 88/1983, STC 82/1986, STC 137/1986, STC 195/1989, STC 337/1994, STC 134/1997, STC 31/2010 i STC 137/2010. D'aquests pronunciaments es poden deduir els principis essencials següents, el respecte dels quals és ineludible per garantir la constitucionalitat de les actuacions dels poders públics en aquesta matèria.

En primer lloc, els poders públics tenen el deure constitucional d'assegurar el coneixement tant del castellà com de les llengües cooficials. El compliment d'aquest deure no es pot excusar pel coneixement generalitzat d'una llengua per la població sinó que demana la presència efectiva de les llengües castellana i cooficials en l'ensenyament, ja que el deure constitucional de conèixer el castellà que reconeix l'article 3.1 de la Constitució pressuposa la satisfacció del dret dels ciutadans a conèixer-lo a través dels ensenyaments rebuts a l'educació bàsica. Del reconeixement de la cooficialitat del castellà i de la llengua cooficial d'una comunitat deriva el manament per als poders públics, estatal i autonòmics d'incloure les dues llengües cooficials com a matèria d'ensenyament obligatori en els plans d'estudi, a fi d'assegurar el dret constitucional i estatutari a la seva utilització.

En tot cas, correspon a les administracions educatives organitzar l'ensenyament que s'ha de rebre en una llengua i en l'altra en relació amb les diferents àrees de coneixement obligatori en els diferents nivells educatius. El paper de l'Estat consisteix a vetllar pel respecte als drets lingüístics en el sistema educatiu i, en particular, pel de rebre ensenyament en la llengua oficial de l'Estat.

D'altra banda, la llengua vehicular en l'ensenyament, que és la que s'utilitza com a mitjà de comunicació en la docència a les comunitats autònomes amb llengua cooficial, pot ser el castellà, la llengua cooficial o, fins i tot, una llengua estrangera. La llengua cooficial pot tenir la condició de vehicular i així ho ha reconegut de manera reiterada el Tribunal Constitucional, però també ha reconegut de manera reiterada que l'exclusió del castellà com a llengua vehicular és inconstitucional i, per tant, l'única interpretació admissible és la que porta a l'existència del dret a l'ensenyament en castellà.

Emparant-se en aquesta doctrina constitucional, el Tribunal Suprem ha desplegat una línia jurisprudencial que, en síntesi, reconeix el dret dels recurrents que el castellà s'utilitzi també com a llengua vehicular en l'ensenyament dels seus fills, i obliga l'administració educativa a adoptar les mesures necessàries per a això. D'una banda, la sentència de 9 de desembre de 2010 va constatar que s'excloïa el castellà com a llengua vehicular, però que era obvi que no tenia aquesta condició pel fet que determinades matèries s'impartissin en castellà (com la llengua i literatura castellana), fet que reduïa el castellà a llengua d'estudi, però no permetia considerar-la llengua vehicular o docent.

En relació amb l'atenció individualitzada, el Tribunal Suprem ha assenyalat en les sentències de 13 de desembre de 2010 i de 12 de juny de 2012 que el sistema d'atenció individualitzada en llengua castellana és una cosa ben diferent del dret a rebre aquesta educació en la seva llengua habitual, i que no n'hi ha prou per complir aquesta obligació constitucional amb indicar que s'han de respectar els drets lingüístics individuals de l'alumne o alumna, d'acord amb la legislació vigent, atès que el que dimana de la doctrina constitucional és un dret a rebre l'ensenyament en la seva llengua habitual ja sigui aquesta la llengua cooficial o el castellà, llevat de decisió en sentit contrari dels pares,

que és una cosa ben diferent de l'atenció individualitzada en castellà que condueix a una situació de discriminació pràcticament idèntica a la separació en grups classe per raó de la llengua habitual, i que desnaturalitzaria aquest dret atès que el condicionaria a l'obligació de sol·licitar-lo, i d'aquesta manera la norma incorreria en inconstitucionalitat.

La disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, dóna estricta compliment a la doctrina constitucional atès que garanteix la cooficialitat del castellà i les llengües cooficials de les comunitats autònomes. Per aconseguir aquest objectiu, la regulació presenta les característiques següents: d'una banda, parteix del reconeixement i el respecte a les competències de les comunitats autònomes, ja que garanteix l'ensenyament de totes les llengües oficials com a vehiculars i atorga a les administracions educatives plena autonomia per configurar els seus models lingüístics; d'altra banda, sotmet l'exercici del dret d'opció a estrictes requisits i cauteles, amb l'objecte de garantir la seva adequació plena a la doctrina constitucional.

En primer lloc, aquesta facultat d'elecció únicament es reconeix a les comunitats autònomes que no garanteixin jurídicament l'ús del castellà i la llengua cooficial com a vehiculars. En l'actualitat, la major part de les comunitats autònomes amb llengua cooficial garanteixen l'ús vehicular de les dues llengües cooficials i fins i tot d'una tercera llengua estrangera, ja sigui a través de models de separació lingüística electiva o de bilingüisme o plurilingüisme. A més, la facultat d'opció no empara la pretensió de rebre els ensenyaments únicament i exclusivament en castellà, sinó que únicament legitima el dret a l'escolarització en un model en el qual el castellà s'utilitzi com a llengua vehicular en matèries no lingüístiques.

La disposició addicional pretén garantir l'efectivitat d'aquest dret mitjançant l'establiment d'un mecanisme subsidiari, que únicament es pot activar en cas que l'administració educativa incompleixi el seu deure constitucional de garantir la presència de les dues llengües cooficials com a vehiculars en la seva programació.

L'article 84.1 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, exigeix que la regulació que duguin a terme les administracions educatives de l'admissió d'alumnes garanteixi la llibertat d'elecció de centre per pares, mares i tutors legals. De conformitat amb aquesta previsió, a les comunitats autònomes amb llengua cooficial, les administracions educatives han de preveure l'elecció de l'ús del castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament com un criteri general per a l'adjudicació de les places ofertes.

Aquest Reial decret té per objecte regular el procediment de reconeixement de l'obligació financera del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport d'assumpció de les despeses efectives d'escolarització de l'alumnat en centres privats, quan les administracions educatives competents no garanteixen l'oferta docent raonable sostinguda amb fons públics en la qual el castellà sigui utilitzat com a llengua vehicular, i per a la repercussió de les despeses esmentades a les administracions educatives competents.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat de conformitat amb l'article 149.1.1a i 30a de la Constitució; se n'exceptua l'article 7, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.14a de la Constitució.

En la tramitació d'aquest Reial decret s'han consultat les comunitats autònomes en el si de la Conferència d'Educació i ha emès dictamen el Consell Escolar de l'Estat.

En virtut d'això, a proposta del ministre d'Educació, Cultura i Esport, prèvia aprovació del ministre d'Hisenda i Administracions Públiques, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 11 de juliol de 2014,

DISPOSO:

Article 1. *Objecte.*

Aquest Reial decret té per objecte regular, de conformitat amb el que disposa l'apartat 4 de la disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació, el procediment administratiu per al reconeixement del dret a la compensació de les despeses d'escolarització i el procediment de liquidació i pagament pel Ministeri d'Educació, Cultura i Esport d'aquestes despeses als representants legals dels alumnes.

Article 2. *Beneficiaris.*

Els pares, les mares i els tutors legals de l'alumnat que cursi educació bàsica del sistema educatiu espanyol tenen dret a obtenir la compensació de les despeses efectives d'escolarització en un centre docent privat en el qual el castellà s'utilitzi com a llengua vehicular quan concorrin conjuntament les condicions següents:

- a) Que l'alumne o alumna s'hagi d'escolaritzar en una comunitat autònoma que tingui una llengua cooficial, d'acord amb els estatuts d'autonomia respectius.
- b) Que la comunitat autònoma hagi optat per un sistema en el qual les assignatures no lingüístiques s'imparteixen exclusivament en una llengua cooficial o en alguna llengua estrangera, i que no proveeixi d'una oferta d'ensenyament sostinguda amb fons públics en la qual s'utilitzi el castellà com a llengua vehicular en una proporció raonable amb l'ensenyament ofert en la llengua cooficial.
- c) Que l'alumne o alumna o, si s'escau, qui n'exerceixi la pàtria potestat, tutela o curatela, hagin sol·licitat a l'administració educativa la utilització del castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament i que aquesta sol·licitud no hagi estat atesa d'acord amb el que indica la disposició addicional trenta-vuitena a la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig.
- d) Que l'alumne o alumna cursi educació bàsica en un centre privat no sostingut amb fons públics que imparteixi ensenyament en castellà com a llengua vehicular en una proporció raonable amb l'ensenyament ofert en la llengua cooficial.

Article 3. *Iniciació del procediment.*

1. El procediment que regula aquest Reial decret s'inicia mitjançant una sol·licitud de qui exerceix la pàtria potestat, tutela o curatela dels alumnes o les alumnes o, en cas que aquests siguin majors d'edat o emancipats, dels mateixos alumnes, que reuneixin els requisits que preveu l'article 2.

2. El model de sol·licitud es troba disponible a la seu electrònica del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, així com a les oficines d'atenció al ciutadà d'aquest Ministeri i de les delegacions i subdelegacions del Govern en comunitats autònomes amb llengua cooficial.

3. La sol·licitud s'ha d'adreçar a la direcció general competent en matèria de cooperació territorial amb les administracions educatives del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport. Les sol·licituds es poden presentar en qualsevol dels llocs que preveu l'article 38.4 de la Llei 30/1992 o a través del sistema de tramitació electrònica que estableixi el Ministeri d'Educació, Cultura i Esport en la seva seu electrònica.

4. La sol·licitud s'ha de presentar acompanyada amb la documentació següent:

a) Còpia compulsada de la documentació acreditativa de la identitat dels alumnes i els seus representants legals, o bé el seu consentiment perquè l'òrgan instructor pugui comprovar les dades personals incorporades als documents d'identitat de l'interessat mitjançant un sistema de verificació de dades d'identitat, segons l'article únic.3 del Reial decret 522/2006, de 28 d'abril, pel qual se suprimeix l'aportació de fotocòpies de documents d'identitat en els procediments administratius de l'Administració General de l'Estat i dels seus organismes públics vinculats o dependents.

b) Còpia de la sol·licitud d'admissió presentada a l'administració educativa en la qual consti la sol·licitud d'utilització del castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament, o si no n'hi ha, còpia de la sol·licitud expressa d'utilització del castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament.

c) Còpia del document que acrediti la matriculació de l'alumne o alumna al centre privat docent que compleixi els requisits que recull l'article 2.1.d).

Article 4. *Instrucció del procediment.*

1. La instrucció del procediment correspon a les àrees funcionals de l'Alta Inspecció d'Educació a les delegacions del Govern, que acorden d'ofici totes les actuacions necessàries per a la tramitació del procediment.

2. En tot cas, l'òrgan instructor sol·licita a l'administració educativa competent informació sobre l'oferta educativa en castellà en la zona d'escolarització considerada, que ha de comprendre, en tot cas:

- a) L'expressió del nombre total d'alumnes escolaritzats, desglossats en funció de si en l'ensenyament que reben s'utilitza totalment o parcialment el castellà o només la llengua cooficial.
- b) Justificació, si s'escau, de les diferències en la proporció d'ensenyament en castellà i en la llengua cooficial.

3. Instruït el procediment, i immediatament abans de redactar la proposta de resolució, es posa de manifest a l'administració educativa competent perquè, en un termini no inferior a deu dies ni superior a quinze, pugui al·legar i presentar els documents i les justificacions que consideri pertinents.

4. L'òrgan instructor elabora una proposta de resolució prenent en consideració, en cada cas, almenys els criteris següents:

- a) L'estructura territorial de les zones d'escolarització.
- b) L'existència o inexistència en el municipi del domicili o del lloc de treball dels interessats o en la zona d'escolarització corresponent d'oferta d'ensenyament en castellà sostinguda amb fons públics, i el percentatge de l'horari que suposa la impartició de matèries no lingüístiques en castellà.
- c) Les mesures adoptades, si s'escau, per l'administració educativa en contestació a la sol·licitud que preveu l'article 3.4.b).
- d) La proximitat del centre privat que compleixi els requisits que recull l'article 2.1.d), en el qual l'alumne es matriculi, al lloc del domicili o de treball dels interessats.

5. L'instructor eleva la proposta de resolució a l'òrgan competent per resoldre.

Article 5. *Resolució i els seus efectes.*

1. Correspon a la direcció general competent en matèria de cooperació territorial amb les administracions educatives resoldre sobre el reconeixement del dret a obtenir la compensació de les despeses d'escolarització, així com sobre la seva revocació.

El termini màxim per dictar i notificar la resolució és de sis mesos. El venciment del termini màxim sense que s'hagi notificat resolució expressa en determina la desestimació per silenci administratiu.

La resolució no posa fi a la via administrativa i pot ser objecte de recurs d'alçada davant la Secretaria d'Estat d'Educació, Formació Professional i Universitats en els termes que preveu l'article 115 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre. Contra la resolució dictada en alçada es pot interposar recurs jurisdiccional contenciós administratiu.

2. Les despeses efectives d'escolarització que han de ser objecte de compensació comprenen tots els costos que es considerin necessaris en cada cas per a la prestació eficaç del servei educatiu i, en particular, les despeses de matriculació, escolarització, i si s'escau les derivades de la prestació dels serveis complementaris de transport, menjador i internat d'acord amb el que indica l'article 82.2 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, així com totes les despeses la manca de realització de les quals impedeixi continuar els ensenyaments.

La quantia màxima de les despeses efectives d'escolarització susceptibles de compensació segons el que indica el paràgraf anterior està determinada per la despesa pública per alumne públic en ensenyament no universitari en la corresponent administració educativa consignada a l'estadística oficial de la despesa pública en educació del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport, llevat que en consideració a una causa justificada per l'interessat i degudament apreciada per l'instructor en el tràmit que preveu l'article 6.2, aquest límit s'hagi de superar a fi de fer efectiu el dret reconegut en la disposició addicional trenta-vuitena.4 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, en les condicions que indiquen l'esmentada Llei orgànica i l'altra normativa aplicable.

3. El dret a obtenir la compensació de les despeses efectives d'escolarització té efectes des de l'inici del curs en què es reconegui fins a la terminació de l'educació obligatòria, sense perjudici del que disposa l'article 7.

Article 6. *Liquidació i pagament de la compensació.*

1. En el termini d'un mes a partir de la notificació de la resolució de reconeixement del dret a la compensació, el representant legal del beneficiari ha d'aportar la documentació justificativa de les despeses que preveu l'article 5.2.

2. L'òrgan instructor, dins dels conceptes i límits que estableix l'article anterior, ha de formular la liquidació de les despeses susceptibles de compensació, que ha de comprendre les despeses relatives al curs escolar complet a què es refereixi la sol·licitud, i l'ha de notificar a l'interessat.

3. El pagament de la compensació s'ha d'efectuar per mensualitats.

4. Sense perjudici del que preveu l'article 7, la liquidació i el pagament de la compensació corresponent als cursos següents s'han de fer a l'inici de cada curs escolar.

Article 7. *Revocació del reconeixement del dret a obtenir la compensació.*

1. La direcció general competent en matèria de cooperació territorial amb les administracions educatives revoca mitjançant una resolució motivada el reconeixement del dret a obtenir la compensació de les despeses efectives d'escolarització en els supòsits següents:

a) Quan consti que l'administració educativa garanteix que l'alumne o alumna rebrà ensenyament en castellà, dins del marc de la seva programació educativa. Llevat de casos excepcionals degudament justificats, no es considera que es compleix aquesta circumstància quan l'administració educativa hagi pres mesures que suposin l'atenció individualitzada en castellà o la separació en grups dins de cada classe o línia per raó de la llengua habitual.

b) Quan el reconeixement s'hagi obtingut de manera fraudulenta, sense perjudici de la responsabilitat en què pugui incórrer l'interessat.

c) Quan es deixin de complir, amb posterioritat a la resolució de reconeixement, els requisits que estableixen la disposició addicional trenta-vuitena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, i aquest Reial decret per obtenir el reconeixement esmentat.

2. L'autoritat competent per resoldre acorda d'ofici l'inici del procediment de revocació. Amb anterioritat a l'acord d'iniciació, pot obrir un període d'informació prèvia amb la finalitat de conèixer les circumstàncies del cas concret i la conveniència o no d'iniciar el procediment.

Una vegada iniciat el procediment, l'autoritat competent per resoldre pot adoptar, d'ofici o a instància de part, les mesures provisionals que cregui oportunes, en particular la suspensió del pagament de la compensació, tendents a assegurar l'eficàcia de la resolució que pugui recaure, si hi ha elements de judici suficients per a això.

L'autoritat competent ha de resoldre la revocació del reconeixement del dret a obtenir la compensació o la seva permanència, i notificar la seva resolució a l'interessat en el termini de 6 mesos després de l'acord d'iniciació; transcorregut aquest termini sense que s'hagi notificat la resolució expressa es produeix la caducitat del procediment. En els supòsits en els quals el procediment s'hagi paralitzat per una causa imputable a l'interessat s'interromp el còmput del termini per resoldre i notificar la resolució.

Els òrgans competents per a la instrucció del procediment de revocació del reconeixement, així com la resta de normes procedimentals aplicables, són els corresponents del procediment de reconeixement de l'obligació financera del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport.

3. Quan la revocació es fonamenti en els paràgrafs a) o c) de l'apartat 1, la resolució produeix efectes a partir del curs escolar següent a aquell en què sigui notificada.

Quan la revocació es fonamenti en el paràgraf b) de l'apartat 1, la resolució produeix efectes a partir del moment de la seva notificació. En aquests supòsits, els beneficiaris de

la compensació han de reintegrar les quantitats abonades pel Ministeri d'Educació, Cultura i Esport en concepte de compensació per les despeses d'escolarització.

Article 8. *Repercussió de les despeses efectives d'escolarització.*

1. El Ministeri d'Educació, Cultura i Esport remet al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques amb periodicitat trimestral, si s'escau, els corresponents acords de retenció per les despeses abonades per pares, mares i tutors legals als centres docents privats en execució d'aquest Reial decret.

2. L'Estat pot deduir o retenir, dels imports satisfets per tots els recursos dels règims de finançament de les comunitats autònomes, l'import de les despeses d'escolarització en centres privats assumides pel Ministeri d'Educació, Cultura i Esport a compte de les comunitats autònomes.

Disposició addicional única. *Dades de caràcter personal.*

Pel que fa a l'obtenció de les dades de caràcter personal de l'alumnat, a la cessió d'aquestes dades d'uns centres a uns altres i a la seva seguretat i confidencialitat, cal atènyer-se al que disposa la normativa vigent en matèria de protecció de dades de caràcter personal i, en tot cas, al que estableix la disposició addicional vint-i-tresena de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de la competència que correspon a l'Estat de conformitat amb l'article 149.1.1a i 30a de la Constitució; se n'exceptua l'article 8, que es dicta a l'empara de l'article 149.1.14a de la Constitució.

Disposició final segona. *Desplegament i execució.*

1. Correspon a la persona titular del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport dictar, en l'àmbit de les seves competències, totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del que disposa aquest Reial decret.

2. Amb anterioritat a l'inici de cada curs escolar, amb l'informe previ vinculant del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, la persona titular del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport pot modificar l'indicador pres com a referència per determinar la quantia màxima de les despeses d'escolarització susceptibles de compensació que preveu l'article 5.2, per tal d'adequar-lo als costos efectius d'escolarització oferts al mercat.

Disposició final tercera. *Normativa supletòria.*

En tot el que no regula expressament aquest Reial decret és aplicable de manera supletòria el que estableix la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i la seva normativa de desplegament.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat», i és aplicable a l'escolarització d'alumnes a partir del curs escolar 2014-2015.

Madrid, 11 de juliol de 2014.

FELIPE R.

Ministre d'Educació, Cultura i Esport,
JOSÉ IGNACIO WERT ORTEGA